

A low-angle, close-up shot of a person's legs from the knees down, standing in a subway station. The person is wearing dark, form-fitting pants and black lace-up shoes with thick soles. The background is a blurred subway platform with overhead lights and a handrail, creating a sense of depth and atmosphere. The lighting is cool and blue-toned.

THRILLER

HET IS NIET
ALLEEN DAT IK
HAAR NIET MAG,
IK VERTROUW
HAAR GEWOON
NIET

JESSICA VALLANCE

VERTROUW
MIJ

JESSICA VALLANCE

VERTROUW
MIJ

De Fontein

Proloog

Ik maak makkelijk vrienden. Dat klinkt misschien verwaand maar zo bedoel ik het absoluut niet. Er zijn genoeg (zeg maar gerust veel te veel) dingen die ik niet kan. Want ondanks al die opleidingen, trainingen en workshops die we tegenwoordig zo fanatiek volgen, ondanks alle blogs en artikelen en planken vol boeken bij Waterstones die ons een betere versie van onszelf beloven, denk ik dat ons leven bepaald wordt door de talenten die we van nature in ons hebben. Het zijn onze aangeboren eigenschappen waar we het mee moeten doen; of we er nou blij mee zijn of niet. En ik denk dat zelfs onze sterkste kant een keerzijde heeft waardoor we ons af en toe flink in de nesten kunnen werken.

Zo ben ik bijvoorbeeld nogal een pleaser. Ik vind het fijn als mensen weten dat ze op me kunnen rekenen. Als ik het idee heb dat ik iemand tekortdoe omdat ik niet heb gedaan wat ik kon, dan blijft er een schuldgevoel knagen – als jeuk op een plek waar ik net niet bij kan. Ik weet niet waarom ik dat heb, maar ik had het als kind al. Het is misschien een beetje sneu om zo veel bevestiging van anderen nodig te hebben, maar het heeft me door de jaren heen ook iets opgeleverd. Ik heb goede vriendschappen gekend. Mensen wisten me toch te waarderen. Ik denk dat ik met opgeheven hoofd kan zeggen dat ik altijd mijn best heb gedaan, ook al heb ik mezelf meer dan eens in de nesten gewerkt.

Mijn plichtsgevoel en mijn volgzzaamheid gaan zo ver dat ik laatst mijn uiterste best deed een taxichauffeur ervan te overtuigen dat een vrouw die ik veilig naar huis wilde helpen ‘hooguit een beetje aangeschoten’ was, terwijl de vrouw in kwestie met blauwe lippen van de drank wild stond te zwaaien met een poppenkastpop op haar hand en met overslaande stem riep: ‘Zó doewe dat!’

Het is dus niet overdreven als ik zeg dat het door datzelfde plichtsge-

voel komt dat ik Luke nooit in de steek heb gelaten, die eerste avond noch al die keren daarna. Ik bleef hem opzoeken. Ik heb hem – net als de anderen – onder mijn huid laten kruipen. Ik wilde het goede doen, niet alleen het makkelijke. Sterker nog, ik wilde dat mensen me daarin zouden bevestigen. En dat ze tegen elkaar zouden zeggen: ‘Die Charlotte is een goeie, hè? Als we Charlotte toch niet hadden.’

Dat bedoel ik. Ook onze voordelen hebben zo hun nadelen.

Vier uur eerder was mijn avond al begonnen toen ik door de kronkelige straatjes van The Lanes in Brighton wandelde, waar de natte straatstenen blonken in het schijnsel van de sfeerverlichting die tussen de gevels was gespannen. Emily en Meredith trokken, net als veel vrouwen van mijn werk, hun neus op voor The Lanes. Ze vonden de wijk ‘te duur’, ‘over de top’ en ‘voor onnozele toeristen’. Dat mocht misschien zo zijn, toch kwam ik er graag. Aangezien ik nog geen vijf maanden in Brighton woonde – en er daarvoor nog nooit was geweest – was ik in feite zelf ook nog een toerist.

Het café dat ik had uitgekozen om wat te gaan drinken heette Laking’s Dispensary en was ingericht in de stijl van een ouderwetse apotheek. Toen ik er een paar weken eerder tegenaan was gelopen had ik gefascineerd door de ruiten staan loeren naar het donkere houten interieur met achter de bar mooi uitgelichte drankschappen waarop flessen in allerlei vormen en maten stonden met felgekleurde drankjes erin, en naar het personeel in van die geborduurde gilets met vlinderstrik waar losjes een laboratoriumjas overheen was geslagen.

Anders dan de meeste cafés verkocht Laking’s Dispensary geen alcohol. In plaats daarvan werden klanten aangemoedigd ‘een grote fles van uw favoriete drank’ mee te brengen, waarmee professionele cocktailmakers de hele avond tegen een vaste prijs exotische cocktails mixten met de kruidendrankjes en siropen die op de goedgevulde schappen stonden.

‘Dus je moet je eigen drank meezeulen en er nog voor betalen ook. Geweldig, daar moet ik naartoe,’ had Emily op haar bekende vermoede toontje gezegd toen ik voorstelde om Laking’s Dispensary een keer uit te proberen. Maar ik kende haar. Ze zou een avondje uit nooit aan zich

voorbij laten gaan, waar we ook naartoe zouden gaan. Dus ik had me niet uit het veld laten slaan en haar een paar dagen eerder in een berichtje laten weten dat ik haar zaterdag om halfacht verwachtte, dat ze een fles goede gin mee moest brengen en niet moest vergeten om Meredith mee te vragen.

Ik was iets te vroeg en het regende, dus ik besloot alvast naar binnen te gaan. In de smalle ruimte stonden zes of zeven tafels met kaarslichtjes erop. Er waren er maar twee bezet. Aan het ene zaten drie mannen die qua kleding, baard en tattoos zo op elkaar leken dat ik me afvroeg of dit een voorwaarde voor de vriendschap was. Aan het andere zat een stelletje. De man zat met zijn rug naar me toe, maar er was iets aan die twee – zoals zij in haar glas tuurde en met haar rietje in een ijsblokje zat te prikken, terwijl hij achterovergeleund om zich heen keek, naar buiten en in het café, naar alles behalve naar de vrouw – wat me de indruk gaf dat hun avond niet helemaal lekker verliep.

Toen ik plaatsnam kwam de barman naar mijn tafel: een lange roodharige met een ronde schildpadbril. ‘Hoi! Zo!’ Hij sloeg zijn handen tegen elkaar. ‘Eerste keer? Vaker geweest? Alleen? Komt er nog iemand?’ In een moordtempo vuurde hij zijn vragen op me af, terwijl hij zijn hoofd bij elke vraag opzijdraaide. Links-rechts-links-rechts.

Ik glimlachte. ‘Eerste keer, ja. Er komt nog iemand. Misschien twee.’
‘Oké! Mooi!’ Hij klapte nog eens in zijn handen. ‘Ik ben Toby. Ik ben je mixoloog vanavond.’

Ik pakte mijn tas en gaf hem de fles twaalf jaar oude Glenfiddich-malt-whisky die ik onderweg had gekocht.

Hij zette de fles op zijn hand en bekeek goedkeurend het etiket. ‘Uitstekende keus. Ik breng je alvast iets voor tijdens het wachten. Waar hou je van? Zijn er dingen die je niet lust? Speciale verzoekjes? Iets wat je altijd al wilde proeven?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Verras me maar.’

Hij knikte en met een grijns nam hij de fles mee naar de bar.

De man van het stel draaide zich even om. Ik zag een glimp van zijn gezicht en had meteen het gevoel dat ik hem ergens van kende. Het duurde een paar seconden voordat ik wist waarvan: een van de dating-apps die ik had gebruikt toen ik net nieuw was in de stad.

Inmiddels deed ik er niets meer mee – al die idioten waren zonde van mijn tijd – maar ik was een paar weken fanatiek met die apps bezig geweest. Ieder vrij moment zat ik te kijken of er nog berichten waren. Mensen bleken op verschillende apps dezelfde foto's te plaatsen, dus ik had al snel een indruk wie de lokale singles waren. Kennelijk had deze man iemand gevonden om mee te daten, al leek hij er nu alweer vanaf te willen.

Een paar minuten later bracht de barman een whiskyglas, gegarneerd met een schijfje sinaasappel en een kers. 'Traditioneel starten, dacht ik,' zei hij terwijl hij het glas voor me neerzette. 'Een Old Fashioned: niet meer dan een beetje suiker, kruidenbitter en whisky.'

Ik bedankte hem en nam een slok terwijl ik de ruimte rond keek. Ze hadden een fantastische klus geklaard met het interieur, dat moest ik wel zeggen. Nu ik eenmaal binnen zat zag ik het pas goed. Natuurlijk had ik er geen verstand van of het historisch gezien allemaal klopte. Zo leken me een mangel en een set poppenkastpoppen weinig nut te hebben in een negentiende-eeuwse apotheek, maar ze droegen bij aan het eigenzinnige, wat onwerkelijke sfeertje dat de eigenaren voor ogen moest hebben gestaan. Terwijl de regen stevig tegen de ruiten sloeg en op de achtergrond ietwat valse cafépianomuziek klonk, leunde ik achterover in de stoel en toverde een glimlach op mijn gezicht.

Dit was weer zo'n moment dat ik al vaker had gehad sinds ik vijf maanden eerder in Brighton was aangekomen. Zo'n moment dat je om je heen kijkt en denkt: Ja! Dit is precies wat ik in gedachten had.

2

Toen ik nog achter de opnamebalie werkte bij het ziekenhuis van Holten, een plaatsje in Devon, droomde ik al van situaties als deze. Ik was zevenentwintig en single. Ik bezat geen eigen huis. Ik had geen kinderen. Door het hele land kende ik wel mensen, maar ik was niet gehecht aan één plaats. Hoe is het toch mogelijk, vroeg ik me dan af, dat ik uitgerekend in Holten terecht ben gekomen, zo'n plaats waar mensen gaan wonen om een gezinnetje te stichten of van hun oude dag te genieten?

Een nieuw leven beginnen in een andere stad was niet nieuw voor mij, maar tot dan toe was er altijd een aanleiding geweest om te verhuizen. De gewone stappen die zich voordoen in je leven: een nieuwe baan, een beter huurhuis, veranderende omstandigheden. Dingen die me het idee gaven dat ik me liet leiden door het lot, zonder rekening te houden met wat ik echt wilde. Maar deze keer had ik de beslissing helemaal zelf genomen.

Toen ik eenmaal zeker wist dat ik wilde verhuizen had ik al snel mijn oog op Brighton laten vallen, en ik begon het internet af te struinen naar banen in de omgeving. Een van de eerste functies waarnaar ik solliciteerde was die van 'digital content producer' bij Good Stuff, een start-up die elke week een doos met biologische producten bij klanten aan huis bezorgt. Het was geen voor de hand liggende stap – ik had eerlijk gezegd geen idee wat de functie inhield – maar wat had ik te verliezen? Nee heb je, ja kun je krijgen. Met een vriendelijke lach kom je een heel eind, had ik altijd ervaren, en deze keer was geen uitzondering.

Marcus heette de man bij wie ik op sollicitatiegesprek kwam en ik wist hem een paar keer aan het lachen te krijgen in het uur dat we met elkaar praatten. Aan het eind sloot hij zijn notitieboekje, legde zijn hand erop en keek me aan. 'Ik zeg het maar zoals het is, Charlotte. We hebben kandidaten gesproken met veel meer ervaring dan jij.'

Ik knikte en gaf hem een stralende glimlach. ‘Natuurlijk. Daar heb ik alle begrip voor,’ zei ik, al laaide vanbinnen mijn woede op. Als hij ervaring zocht, dan had hij die kunnen krijgen. Ik had het niet willen overdrijven. Ik had erop gegokt dat als ik me als een onbeschreven blad zou presenteren, natuurlijk wel een van de leergierige soort, hij zich gevleid en belangrijk zou gaan voelen. Verkeerde keuze. Ik had het verknald.

‘Maar,’ ging hij verder, en met elk woord dat hij uitsprak groeide mijn hoop, ‘we zijn dit bedrijf begonnen uit idealistische overwegingen. Duurzaam ondernemen vinden we net zo belangrijk als het maken van winst. Daarom zoeken we mensen met een bepaalde mentaliteit, mensen die zelf ook die instelling hebben. Jezusmina, we zitten hier allemaal veertig uur per week, we willen fijne collega’s!’ Hij lachte en ik lachte mee. ‘Die andere dingen kun je leren. Ik weet zeker dat je het zo oppikt. Dus wat mij betreft, als jij nog steeds wilt, heb je de baan.’

Marcus had niets te veel gezegd, de mensen waren leuk. Al snel maakte ik nieuwe vrienden. Ik moest mijn best doen om mijn collega’s bij te benen, maar de manier van werken maakte het makkelijk. Het waren open en gastvrije mensen. Ik vond iedereen even aardig. Emily, Meredith en Alison werden zelfs echte vriendinnen. Al na een paar weken in Brighton zagen we elkaar niet alleen in het park naast kantoor om samen onze lunch te eten of voor een borrel na het werk, maar gingen we ook samen uit eten of een middagje shoppen. Zij waren degenen die ik kon bellen als ik me zondagsavonds alleen voelde en iemand zocht om samen tv mee te kijken. Als ik langs hun huis kwam wist ik dat ik zo kon binnenvallen voor een kop thee. Ze schaamden zich niet als ze in pyjama liepen of als de gootsteen vol stond met afwas.

Ze waren allemaal geweldig, alleen had Meredith een zoontje, waardoor haar sociale activiteiten beperkt waren tot wat je kon doen met een peuter erbij. Alison was wat ouder dan wij en ik kwam erachter dat ze in de vijf jaar sinds haar echtscheiding een aantal heel gewone, maar krankzinnig rijke vriendjes had gehad, waardoor ze in het weekend vaak de hort op was. Nu eens zat ze even in Venetië, dan weer ging ze onthaasten in een luxe wellnesskasteel in de Schotse Hooglanden. Emily had net als ik geen partner en geen kinderen, dus geen verantwoordelijkheden of verplichtingen. Emily was altijd in voor een lolletje.

Het was dus vreemd om, toen mijn Old Fashioned op was, te merken dat het al bijna acht uur was en dat ik nog steeds geen teken van leven had gezien. Ik controleerde mijn telefoon op berichtjes, in de verwachting dat ik een van haar haastig getypte excuses zou zien. *Shit, sorry, schoen kwijt. Nu gevonden. Tot zo!* Ze communiceerde alsof ze zich mopperend en vloekend door de chaos van haar leven worstelde. Wat ook zo was.

Ik scrolde door mijn contacten en belde haar. Waarschijnlijk was ze onderweg, redeneerde ik, en liep ze wiebelend op haar hakken door de regen, met haar paraplu vechtend tegen de wind. Bellen was nu makkelijker voor haar dan een berichtje.

Na drie keer overgaan nam ze op. ‘Hallo?’

‘Hé,’ zei ik. ‘Kom je?’

Stilte.

‘Sorry, met wie spreek ik?’

Ik lachte. ‘Ik ben het. Charlotte. Kom je nog, of wat? Het is echt een maffe plek.’

‘O, shit. Charlotte. Nee, sorry. Ik kan niet.’

Ik fronste. ‘O, oké. Gaat het wel goe-’

Maar ze viel me in de rede. ‘Sorry, ik kan niet praten nu.’

En weg was ze.

Ik staarde naar mijn telefoon. Het schermlicht ging uit. Vreemd, dacht ik. Maar niets bijzonders.

Emily probeerde altijd te veel te doen. Haar sociale agenda zou zelfs voor een perfect georganiseerd iemand onhaalbaar zijn, laat staan voor Emily. Ze maakte een afspraak met de kapper om vijf uur, plande een vroeg diner met een vriend om zes uur, deed een drankje met een Tinderdate om halfzeven en wilde daarna op tijd bij haar zusje zijn om een film te kijken. Ze haalde gewoonlijk niet meer dan de helft van haar afspraken. Dus ik was wel teleurgesteld dat ze me liet zitten, maar niet verbaasd. Ze zou me later het hele verhaal uit de doeken doen, dat wist ik zeker.

Ik keek naar de bar. Of ik nu vertrok of de hele avond zou blijven, die twintig pond voor mijn persoonlijke mixoloog van de avond was ik kwijt. Twintig pond was ook wel wat prijzig voor één drankje, vooral

omdat ik de whisky zelf had meegebracht. Daar kwam bij dat ik de plek leuk vond. Ik wilde dit café al langer eens uitproberen. Je bent een zevenentwintigjarige onafhankelijke vrouw, zei ik tegen mezelf. Je bent heus wel in staat om een avond in je eigen gezelschap door te brengen.

Toen ik rondkeek zag ik dat de tafel met het treurige stel nu alleen nog maar een tafel met een treurige vrouw was. Onze vriend van de datingapp had kennelijk besloten dat het genoeg was geweest voor vanavond. Uit het drankje dat de barman voor de vrouw neerzette maakte ik op dat ze zou doorgaan zonder hem.

Ze ving mijn blik en hief haar glas. Toen ik terug proostte, stond ze op en baande zich onvast een weg naar mijn tafel. ‘Zal ik bij je komen zitten?’ vroeg ze met een scheve glimlach.

Ik opende mijn mond om me te verontschuldigen, om te zeggen dat ik ergens naartoe moest, dat er iemand op me wachtte, maar ik kon niets bedenken. En toen dacht ik: Ach, waarom ook niet? Hoewel ik beslist een onafhankelijke vrouw was die zich uitstekend kon vermaken in haar eentje, zou het leuker zijn om wat te praten met iemand. Hoe dan ook wilde ik haar verhaal wel horen. Er was duidelijk iets aan de hand met haar en die man. Ik was bloednieuwsgierig.

Dus ik glimlachte tegen haar en zei: ‘Ja, natuurlijk. Gezellig!’

3

Kelly heette ze. Ze was net tweeënveertig geworden, had een zoon van zesentwintig omdat ze als tiener per ongeluk zwanger was geraakt en ze was allergisch voor tomaten, katten en penicilline. Dat vertelde ze me in de eerste paar minuten terwijl ze bij me aan tafel schoof en in enkele slokken haar cocktail achteroversloeg. Wat het ook was geweest, er had voldoende kleurstof in gezeten om haar lippen een bleekblauwe tint te geven, als van iemand die uit de dood was opgestaan. Ze vertelde en vertelde maar en ik begreep dat ze niet voor mij of voor een goed gesprek bij me was komen zitten. Ze nam niet eens de moeite om te vragen hoe ik heette. Ik vond het wel best. Ik ging lekker onderuit zitten en vermaakte me prima.

Nadat ze haar levensloop uit de doeken had gedaan kwam het gesprek op de man met wie ze eerder die avond wat had gedronken. Het was precies wat ik dacht: een date die op niets was uitgelopen.

‘Weet je wat het is,’ sprak ze luid, terwijl ze achteroverleunde en de barman een nieuw drankje liet neerzetten, ‘als je in je profiel zet dat je tweeënveertig bent, reageren er alleen maar dikke kale zestigers die zichzelf als de hoofdprijs beschouwen omdat ze in een Audi rijden en hun wijn bij een wijnboer halen in plaats van in de supermarkt. Ik zweer het je. Omdat je over de veertig bent, vinden ze dat je dankbaar mag zijn dat ze aandacht aan je schenken. Dus toen zei Tina, mijn vriendin: “Kel,” zegt ze, “je vist in de verkeerde vijver. Je moet een jongere vent aan de haak slaan.” Dus ik heb mijn leeftijd teruggeschroefd naar tweeëndertig en het is een wereld van verschil, werkelijk waar. De s-e-k-s!’ Het laatste woord sprak ze niet hardop, ze vormde het met haar lippen. Maar dat deed ze zo overdreven dat wie dan ook toevallig onze kant op keek niet kon ontgaan waarover we het hadden.

‘Maar vanavond dan?’ vroeg ik, en meteen had ik spijt dat ik het gesprek die richting op stuurde.

Ze schudde haar hoofd en nam een slok. ‘Nah, nee. Dat is het enige probleem met die jonge, fitte gastjes. Je moet het lang genoeg volhouden om dat stadium te bereiken. Weet je wat het is, negen van de tien zijn alleen maar met sporten bezig. Zo saai! Die van vanavond ook. Doet aan mountainbiken! Een volwassen man die elk weekend voor de lol met zijn vriendjes door de modder gaat fietsen. Wat moet ik daar nou op zeggen? Dus na tien minuten viel het gesprek dood. Maar goed, hij had meteen aangekondigd dat hij later vanavond nog ergens naartoe moest, dus ik wist dat hij niet echt geïnteresseerd was. Als ze al bij het eerste drankje hun ontsnapingsroute uit gaan zetten, is dat geen goed teken. Dus uiteindelijk zei ik: “Als je weg wilt, ga dan.”’ Ze zuchtte en keek uit het raam. ‘En dat deed hij.’

Ik herinnerde me de foto’s in de app. De man had er vaak met zijn fiets op gestaan, dus Kelly had het kunnen weten, zou je zeggen. Opeens schoot zijn naam me weer te binnen. Luke heette hij.

Ik knikte meelevend. ‘Ja, dat zijn van die dingen...’ Ik zocht naar de juiste woorden om haar te troosten, maar dat hoefde niet, want ze vertelde gewoon verder. Nu weer een verhaal over een andere man die ze had ontmoet, of misschien wel twee, dat was me niet helemaal duidelijk. Haar anekdotes sprongen van de hak op de tak en de volgorde van de gebeurtenissen was allesbehalve logisch. Ook begon ze een beetje met dubbele tong te praten. Ik deed mijn best om haar te volgen, maar had er al een beetje spijt van dat ik haar had laten aanschuiven.

Na een monoloog van wel vijftien minuten over een man uit Norwich die haar zonder pardon had gedumpte toen ze niet had willen verklaren dat zij in zijn auto had gereden zodat hij een hoge bekeuring kon vermijden, zei ze opeens: ‘Zal ik hem bellen? De fietser. Er zijn tenslotte ergere dingen in het leven dan mountainbiken. Misschien als ik wat meer interesse toon...’

Zonder mijn antwoord af te wachten pakte ze haar telefoon uit haar tas en belde hem. Ze hield het apparaat een tijdje aan haar oor, terwijl ze met haar andere hand haar hoofd ondersteunde, dat stukje bij beetje richting de tafel zakte. Uiteindelijk gaf ze het op. Met een woest gebaar stopte ze de telefoon terug in haar tas.

‘Neemt niet op,’ zei ze snuivend. ‘Heeft zeker alweer iemand anders opgepikt.’

Ze stond abrupt op en stootte zich aan de tafel, waardoor haar glas rinkelend op de vloer viel. Ik zag barman Toby naar ons kijken voordat hij een bezem tevoorschijn haalde uit een hoek van de bar.

‘Denk je dat ze... genoeg heeft gehad?’ fluisterde hij in mijn oor terwijl hij de scherven bij elkaar veegde.

Ik knikte. ‘We gaan.’

Terwijl we door het café naar de uitgang liepen griste Kelly een van de poppenkastpoppen van het tafeltje bij de deur, schoof hem op haar hand en zette een ondeugende blik op. Om ruzie te voorkomen zei ik er maar niets van.

Ik was van plan om zodra we het café uit waren met een excuus een andere kant op te lopen dan Kelly, maar eenmaal op straat zag ik dat ze nog veel wankeler op de benen stond dan ik had gedacht. Ze vermaakte zich met het opvoeren van een poppenshow in de weerspiegeling van een winkelruit en liet de pop vol overgave met zijn stok in de lucht slaan.

Ik aarzelde even. Ik moest er niet aan denken dat ik over een paar dagen haar foto in de krant zou zien staan onder de kop VROUW VERMIST NA AVONDJE UIT IN BRIGHTON. Of VROUW VERDRONKEN NA VAL VAN PIER. Om de hoek was een taxistandplaats. Tot daar zou ik met haar meelopen. Als ik zelf ooit in die situatie zou komen, zou iemand dat hopelijk ook voor mij doen.

Drie taxichauffeurs op rij sloten hun raampje en reden door zodra ze Kelly’s gestruikeld en losgeraakte haar zagen, maar één – een oudere man bij wie ik een vaderinstinct vermoedde – gaf met rollende ogen toe aan mijn lichte smeebede en liet haar op de achterbank neerploffen. ‘Wat heeft ze daar?’ vroeg hij terwijl hij naar de handpop knikte.

‘O niks.’ Haar protest negerend schoof ik de pop van haar hand. Daarna probeerden we er samen achter te komen waar ze woonde.

‘Vlak bij de bingohal. Rote gode flat. Ik bedoel glote lode.’

‘Grote rode flat?’ De chauffeur zuchtte en glimlachte vermoeid. ‘Dan weet ik het wel.’ Hij stak zijn hand op en reed het donker in.

Eindelijk verlost van Kelly liep ik terug de Lanes in. Aanvankelijk wilde ik snel in het donker verdwijnen voor het geval de taxichauffeur zich

zou bedenken en terug zou komen rijden om haar aan me over te dragen, maar toen ik besepte dat ik vrij was besloot ik de lange weg naar huis te nemen en onderweg nog even bij Emily aan te bellen. Ze had niets meer van zich laten horen over de plotselinge verandering van haar plannen voor de avond en ik wilde zeker weten dat alles in orde was.

Ik nam een steeg die tussen de Lanes en de zee liep, parallel aan een straat met restaurants die hier 's avonds hun afval neerzetten. De vuilniszakken werden altijd uit elkaar getrokken door meeuwen en vossen, waardoor aardappelschillen en kippenbotjes verspreid over de straat kwamen te liggen.

Toen ik twee voeten onder een groene glascontainer zag uitsteken, wilde ik rechtsomkeert maken. Er lagen 's nachts wel vaker mensen te pitten in deze steeg, meestal in de beschutting van een portiek, hun slaapzak opgetrokken tot aan hun kin. Ik beschouwde het als een onuitgesproken regel dat dit hun territorium was zodra het donker werd. Dat je de steeg na een bepaalde tijd niet meer als binnendoortje gebruikte. Maar dat was een domme gedachte, besloot ik. Doorlopen zou veel sneller zijn dan teruglopen en de hoofdweg pakken. En ik zou zachtjes doen. Ik zwalkte tenslotte niet lallend met een open fles prosecco in de hand over straat, mijn hakken klakten niet en ik sleepte ook geen roze luchtballon of opblaaspop achter me aan.

Ik nam me voor om bij het passeren van de man mijn blik op de verte gericht te houden. Het zou onbeleefd zijn om op hem neer te kijken en ik wilde ook niet per ongeluk een gesprek uitlokken, mochten onze blikken elkaar kruisen. Toch trok hij mijn aandacht zoals hij daar lag, diagonaal over de weg. Waarom had hij niet een plekje gezocht tegen de gevel, beschut tegen de wind en uit de loop van dronken struikelvoeten?

Mijn oog viel op zijn jas: een keurig colbert. Ik zag alleen het ruggand, want de man lag van me af gedraaid, maar het was duidelijk een nieuw jasje, ook al zaten er nu natte en vieze vlekken op. De donkerblauwe spijkerbroek leek me splinternieuw. Het kon bijna geen dakloze zijn, die de stille steeg had opgezocht als slaappleaats voor de nacht.

Een meter van hem vandaan bleef ik staan. Ik keek om me heen of er iemand was aan wie ik kon vragen wat ik moest doen, maar we waren helemaal alleen.

‘Gaat het?’ vroeg ik. In de stilte van de nacht klonk mijn stem onbedoeld hard. Achter me hoorde ik een metalig geratel. Met een ruk draaide ik me om. Tussen de huizen zag ik het silhouet van een vos die zich uit de voeten maakte. Uit een vuilniszak waarin hij kennelijk had staan woelen rolde een blikje de straat op.

Ik wendde me weer tot de man en probeerde het nog eens. ‘Hallo? Alles goed?’

Hij bewoog niet. Het enige wat ik hoorde waren auto’s die op de hoofdweg door regenplassen reden en basdreunen uit een café aan het eind van de steeg.

Ik stapte om de groene container heen. Het was donker in de steeg. Alleen uit de ramen van de appartementen boven de restaurants viel wat licht. Het gezicht van de man was deels bedekt door zijn rechterarm, maar nu ik aan de andere kant stond herkende ik hem wel.

Het was Luke, de date van Kelly. Hij had zijn ogen dicht. Onder zijn hoofd lag een plas bloed.

4

Ik keek opnieuw om me heen. ‘Hallo?’ riep ik. ‘Kan iemand ons helpen?’ Maar ik sprak tegen een lege straat.

Ik stapte naar de man toe en hurkte naast hem.

‘Dag. Gaat het?’ zei ik.

Instinctief was ik gaan fluisteren. Alsof de man sliep en ik hem niet wakker wilde maken. Toen hij niet antwoordde stak ik mijn hand naar hem uit, maar ik raakte hem niet aan. Iets weerhield me.

Ik zette mijn tas naast me op straat, grabbelde naar mijn telefoon en toetste 999 in. Boven de belknop aarzelde ik. Ik had de nooddiensten nooit eerder gebeld. Op de een of andere manier leek het me melodramatisch gedrag. Alsof ik hysterisch was of te veel naar ziekenhuisseries keek. Ik staarde naar Luke’s gezicht. Zijn mond hing een stukje open. De bloedplas begon al te stollen. Ik drukte op de belknop.

‘Voor welke dienst belt u?’

‘Een ambulance, alstublieft. Het is dringend, denk ik.’

‘Ik verbind u door.’

‘Ambulancedienst. Wat is er aan de hand?’

‘Ik... Ik weet het niet. Er ligt hier een man. Op straat. Hij bloedt. Ik denk dat hij een ambulance nodig heeft. Ik bedoel, hij heeft zeker een ambulance nodig. Het is in de steeg achter de kustweg, ter hoogte van The Grand.’

Natuurlijk weet ik ook wel dat het voor zo’n telefonist dagelijks werk is om telefoontjes als dat van mij te beantwoorden, maar toch was ik verbaasd, verbijsterd zelfs, dat er geen enkele verandering in de toon van haar stem klonk naar aanleiding van deze ernstige situatie.

‘Ademt de patiënt?’

‘Weet ik niet.’ Onverwacht sloeg mijn stem over. Ik vroeg me af of ik

extra geschrokken was omdat ik deze man eerder die avond levend en wel had gezien – pratend, drinkend, verveeld. Was het daardoor moeilijker om te beseffen wat er aan de hand was dan als ik hem hier voor het eerst zou hebben gezien, liggend in een steeg?

‘Je moet even voor me nagaan of hij ademt, lieverd. Kun je vlak bij hem op je hurken gaan zitten? Hou je oor voor zijn mond, dan kun je misschien zijn adem voelen en zien of zijn borst op en neer gaat.’

Ik deed wat ze zei. ‘Ik denk het niet. Hij doet geen van beide.’

‘In dat geval moet je onmiddellijk beginnen met reanimeren.’

‘Reanimeren?’

‘Hartmassage. Zet je telefoon op de luidspreker. Plaats dan je platte hand tegen zijn borstbeen.’ Ze instrueerde me hoe ik mijn armen moest strekken en zei dat ik niet bang hoefde te zijn dat ik te hard zou drukken. ‘Ken je het liedje “Stayin’ Alive” van de Bee Gees?’ Ze zong het refrein. Ik knipperde met mijn ogen, verbaasd dat ze opeens over iets heel anders begon.

‘Wat? Ja, ik –’

‘Probeer dat ritme aan te houden.’

Ik knikte, al was er niemand die me zag. ‘Aha. Oké.’

Ze sprak me toe op de toon die je zou opzetten als je een peuter ertoe wilde bewegen zijn broek op te trekken, maar het werkte prima. Ze gaf me vertrouwen, en dat was waarschijnlijk precies de bedoeling.

‘De ambulance is onderweg, hoor. Ga door met masseren, probeer het tempo vast te houden.’

Ik deed wat ze zei. Het kostte verbazend veel energie. Al heel snel begon ik mijn armspieren te voelen. Maar het was goed om iets te kunnen doen terwijl de tijd verstreek. Het leek een eeuwigheid te duren voordat ik de sirene van de ambulance hoorde, al kan dat in werkelijkheid niet meer dan een minuut of zes, zeven geduurd hebben. Even keek ik op. Een blauw zwaailicht weerkaatste tegen de gevels terwijl ik de auto over de hoofdweg in mijn richting hoorde scheuren.

‘De ambulance is er bijna, lieverd, ik hoor hem op de achtergrond aankomen. Ik verbind je aan ze door, goed?’

‘Ik... Oké.’

Even was ik bang dat de sirene van een passerende politieauto zou

zijn, maar op het moment dat de lijn werd doorgeschakeld zag ik de ambulance de hoek om komen. De steeg was smal en afgezet met verkeerspaaltjes, dus de chauffeur moest langzaam rijden en behendig manoeuvreren om de auto bij ons te krijgen. Ik stak mijn hand op om aan te geven dat ze op de goede plek waren.

Onmiddellijk ging het portier van de ambulance open. Een man sprong eruit. ‘Hallo,’ riep hij en meteen was hij bij ons.

Ik stond op om plaats te maken. Gauw stopte ik, toen de ambulance-medewerkers Luke van me hadden overgenomen, de poppenkastpop in mijn tas. Al die tijd had het ding op de grond naast me gelegen, gevaarlijk dicht bij de plas bloed, en op de een of andere manier leek me dat ongepast.

Nu pas zag ik dat Luke’s portemonnee van bruin leer met een labeltje EASY NOW erop gestikt, uit zijn broekzak was gegleden. Ik pakte hem en klapte hem open. Achter een doorzichtig plastic hoesje zat zijn rijbewijs. *Luke James Burley*, las ik. Aan het adres zag ik dat hij aan Hanover woonde, een kwartiertje lopen vanaf mijn huis. Hij was dertig jaar.

‘Ik ben Ian,’ zei de verpleegkundige die als eerste uit de ambulance was gesprongen. Hij was kaal en had rode wangen. Ik schatte hem een jaar of vijftig. Hij knikte naar zijn collega, een veel jongere vrouw met haar blonde haar in een losse knot boven op haar hoofd. ‘En zij heet Helen.’

‘En wie is dit?’ vroeg Helen.

‘Ik heb geen...’ Ik klapte de portemonnee dicht en liet hem in mijn jaszak glijden. ‘Hij heet Luke Burley,’ zei ik kalm. ‘Dertig jaar. Hij heeft een bloedende hoofdwond, ik weet niet waarvan. Hij ademt niet, geloof ik. Daarom vertelde de vrouw aan de telefoon me hoe ik hem eh... op zijn borst moest drukken.’ Ik kon opeens niet meer op het woord komen.

‘Hem moest reanimeren?’ hielp Ian die op zijn hurken naast Luke zat. ‘Goed van je. Je hebt precies gedaan wat je moest doen. Wat is er met hem gebeurd? Is hij gevallen?’

‘Weet ik niet,’ zei ik zwakjes. ‘Geen idee. Hij lag hier gewoon.’

Ze wendden zich van me af en gingen met hem verder. Met bewondering volgde ik hun professionele handelingen. Ze spraken en handelden snel en met urgentie, maar tegelijkertijd zeker en kalm. Ik zette een stap

achteruit, niet wetend wat te doen. Ik wilde ze in ieder geval niet voor de voeten lopen. Ze gaven elkaar instrumenten aan uit grote rugtassen en spraken op gedempte toon.

Op een gegeven moment drukte Ian twee dingen op Luke's borst. 'Klaar,' zei hij en meteen schokte Luke's hele lichaam omhoog. Ian keek Helen aan. Ze schudde haar hoofd. Opeens kwam er een golf van miselijikheid in me naar boven.

'Hij gaat toch niet dood?' vroeg ik zachtjes, maar ze hoorden me niet of misschien wilden ze geen antwoord geven. Ian herhaalde de elektroshok en deze keer kwam er een opgeluchte glimlach op Helens gezicht. Ze knikte. Hoewel ik niet helemaal besepte wat er aan de hand was, merkte ik dat ik hetzelfde deed.

Luke werd op een oranje brancard gelegd en Helen legde een plastic masker met een zakje eraan over zijn neus en mond.

'Je weet niet hoelang hij hier al ligt?' vroeg Ian.

Ik schudde mijn hoofd, maar toen hij verderging met Luke bedacht ik me. 'Nou ja, hij liep een paar uur geleden een café uit, dus langer dan dat heeft hij hier niet gelegen.'

'Was jij zelf ook in dat café?' vroeg Helen.

Ik knikte. 'Alleen ging hij veel eerder weg.'

Terwijl ze ieder aan een kant van de brancard hurkten, knikte Helen richting de ambulance en zei: 'Als je daar gaat zitten, kun je meerijden.'

Ik zag het plastic klapstoeltje waar ze op doelde en stapte gehoorzaam achter in de ambulance. Ik was zo in shock door de hele toestand, zo wanhopig bezig met wat er allemaal moest gebeuren en hoe, dat ik nauwelijks in de gaten had dat ik aanstalten maakte om met ze mee te gaan en Luke te begeleiden naar het ziekenhuis. Ik was blij dat ik een stoel zag en de eenvoudige instructie kon opvolgen. De portieren van de ambulance sloegen dicht, Ian dook achter het stuur en reed weg. Pas toen realiseerde ik me dat ik met een onbekende man meeding naar het ziekenhuis en dat dat eigenlijk een beetje ongepast was.

Ik hoorde Ian tijdens het rijden instructies geven aan de spoedeisende hulp. 'Alle teams paraat alsjeblieft, we hebben een ernstig hoofdtrauma.'

Ik weet niet waar het aan lag, de graftoon in Ians stem, een plotseling besef van de ernst van de situatie of dat ik er gewoon eentje te veel op-

had, maar op een gegeven moment merkte ik dat ik zat te huilen. Ik huil niet vaak, maar als het me overkomt, merk ik dat vaak pas als iemand erop reageert.

Helen legde een arm om mijn schouder en drukte me even tegen zich aan. ‘Hoe heet je, lieverd?’

‘Charlotte.’ Ik haalde mijn neus op.

‘Je zult wel verschrikkelijk geschrokken zijn, Charlotte,’ zei ze.

Het viel me op dat ze een Midlands-accent had. Dat vond ik fijn. Het gaf haar iets hartelijks.

Ik knikte maar wat, niet in staat om iets te zeggen.

‘Was hij maar nooit weggegaan uit het café, hè?’

Ik knipperde even met mijn ogen voordat ik haar gedachtengang begreep. Hoe verveeld hij ook had zitten geeuwen, als hij bij Kelly was blijven zitten had hij hier nu niet gelegen. Dat was zo. Ik knikte.

‘Iedereen heeft weleens ruzie.’ Met een meelevende glimlach legde ze even haar hand op mijn knie.

Ik had geen idee wat ze daarmee bedoelde. Pas een paar minuten later, toen we met een scherpe bocht linksaf richting het ziekenhuis reden, begreep ik dat ze ervan uitging dat Luke met mij in het café had gezeten. Alsof wij een date hadden gehad en hij eerder weg was gegaan. Ze dacht dat hij en ik onenigheid hadden gehad.

Ik voelde mijn wangen rood worden en was me er opeens van bewust hoe dom ik bezig was. Ik had meteen duidelijk moeten maken dat ik een toevallige voorbijganger was toen Helen zei dat ik in de ambulance kon gaan zitten, in plaats van domweg te doen wat ze zei. Mijn rol was hun te vertellen wat ik wist en me gepast terug te trekken in plaats van me te laten meeslepen in een situatie waar ik niets mee te maken had. Maar daar zat ik. Niet alleen was ik meegegaan in de ambulance, ik zat er nog om te janken ook. Ik leek wel zo’n type dat begrafenissen van wildvreemden afloopt.

Mijn moeder heeft altijd al gezegd dat ik mijn neus precies in die zaken steek die ik juist zou moeten mijden.

Lees verder in: *Vertrouw mij*

Eerste druk juli 2019

Oorspronkelijke titel *Trust Her*

First published in the United Kingdom in the English language in 2018 by Sphere, an imprint of Little, Brown Book Group, London

Copyright © 2018 Little, Brown Book Group

The moral right of Jessica Vallance to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2019 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anne-Marie Vervelde

Omslagontwerp Studio Jan de Boer, Utrecht

Omslagillustratie © Katya Evdokimova / Treillijn Images

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 4737 1

ISBN e-book 978 90 261 4738 8

NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.